

Sygn. akt VIII U 1603/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtol

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r. w Gliwicach

sprawy J. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 21 lipca 2016 r. **nr** SP2- (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. akt VIII U 1603/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lipca 2016r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. S. prawa do świadczenia przedemerytalnego uzasadniając, iż nie był on osobą uprawnioną do pobierania zasiłku dla bezrobotnych, wobec czego brak podstaw do przyznania świadczenia. ZUS zaznaczył też, że rozporządzenie nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego nie przewiduje możliwości uwzględnienia zagranicznych okresów zatrudnienia do celów nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Tym samym ocena spełnienia warunków do tego świadczenia winna być przeprowadzona w oparciu o przepisy polskiego ustawodawstwa, a przede wszystkim ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (j.t. Dz.U. z 2013r., poz. 170 ze zm.), w związku z czym również rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy winno być oceniane w oparciu o polskie ustawodawstwo.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany i przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Na uzasadnienie podał, że zasiłek dla bezrobotnych przez 6 miesięcy pobierał w RFN, natomiast w Polsce jest obecnie zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku i w

obu tych wypadkach nie odmówił przyjęcia propozycji zatrudnienia, tym samym spełnił warunek o którym mowa w art. 2, ust. 3 wyżej powołanej ustawy. Dalej wskazał, iż w jego ocenie, niezasadne jest stanowisko ZUS, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego następuje wyłącznie na podstawie przepisów prawa polskiego, tym bardziej, iż zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym obywateli UE również w Polsce, wyznaczają w pierwszej kolejności przepisy prawa wspólnotowego, przed prawem krajowym.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. dodatkowo ZUS zaznaczył, że ostatnim okresem składkowym ubezpieczonego w Polsce jest okres prowadzenia przez niego do dnia 4 września 2000r. pozarolniczej działalności gospodarczej. Jednak również i z tego powodu ubezpieczony nie może nabyć prawa do świadczenia przedemerytalnego, bowiem nie ogłosił upadłości tej działalności, a dodatkowo na dzień jej zakończenia nie ukończył wieku 61 lat życia.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Ubezpieczony J. S. urodził się (...)

Ostatnim zatrudnieniem ubezpieczonego była praca w firmie (...) w H.-S. od 30 maja 2005r. do 22 kwietnia 2014r.

W dniu 22 kwietnia 2014r. doszło do ustania stosunku pracy.

W wypowiedzeniu umowy o pracę dnia 28 marca 2014r., które ubezpieczony dołączył do odwołania, jako przyczynę ustania umowy o pracę wskazano likwidację oddziału firmy w M..

Następnie w okresie od 10 czerwca 2014r. do 9 kwietnia 2015r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych w niemieckim odpowiedniku Urzędu Pracy.

Ubezpieczony był również zarejestrowany jako bezrobotny w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. od 23 kwietnia 2015r., bez prawa do pobierania zasiłku dla bezrobotnych. W dniu 15 stycznia 2016r. Powiatowy Urząd Pracy w G. wystawił mu zaświadczenie potwierdzające powyższe informacje.

W dniu 6 kwietnia 2016r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Zaskarżoną decyzją z dnia 21 lipca 2016r., ZUS O/Z. odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego, uzasadniając, że rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów polskiego ustawodawstwa, a dodatkowo również pobieranie zasiłku dla bezrobotnych winno odbywać się z polskiego Urzędu Pracy.

Do okresów składkowych i nieskładkowych ZUS zaliczył ubezpieczonemu 30 lat, 9 miesięcy i 19 dni.

W toku postępowania ustalono dodatkowo, że J. S. od 1 listopada 1986r. do 4 września 2000r. prowadził działalność gospodarczą.

Sąd ustalił również, że ubezpieczony na dzień zakończenia swojej działalności gospodarczej nie posiadał ukończonych 61 lat życia, a jedynie 46 lat i 6 miesięcy.

Powyższy stan faktyczny jest w zasadzie bezsporny i wynika wprost z akt organu rentowego oraz dokumentów dołączonych przez ubezpieczonego do odwołania.

Sąd Okręgowy zważył:

Odwołanie ubezpieczonego J. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r.

o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 2013r., poz. 170 ze zm.), prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy,

w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Natomiast po myśli z art. 2 ust. 1 pkt 3 prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998r.

o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. 2015, poz. 121), zwanej dalej "ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych", i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, (...).

Z kolei ja stanowi ust. 3 tego przepisu świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Stosownie do treści art. 2, ust. 1, pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r.

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity Dz. U. z 2016r. poz. 645, ze zm.), ilekroć w ustawie jest mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy - oznacza to:

a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, z późn. zm.), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,

b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,

c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy,

d) rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 § 11 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika;

Niewątpliwie, ubezpieczony był zatrudniony u niemieckiego pracodawcy przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy.

Ubezpieczony na dzień zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia przedemerytalnego był także zarejestrowany jako bezrobotny, posiada wymagany 6 miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych na terenie RFN, oraz w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Nadto ubezpieczony przepracował w różnych krajach Unii Europejskiej, łącznie ponad 35 lat.

Kwestia sporna w niniejszej sprawie sprowadza się zatem do ustalenia, czy stosunek pracy, jaki ubezpieczony wykonywał w okresie poprzedzającym bezpośrednio jego zarejestrowanie jako bezrobotnego, czyli od 30 maja 2005r. do 22 kwietnia 2014r., został rozwiązany z przyczyn dotyczących pracodawcy w rozumieniu cytowanych powyżej przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Kolejną kwestią sporną pozostaje, czy ubezpieczony, wobec wykonywania w powyższym okresie zatrudnienia na terenie RFN, wykazał wymagany 35 – letni okres zatrudnienia.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na negatywną odpowiedź na powyższe pytania. Mianowicie nie można uznać, że odwołujący wykazał wymagane 35 lat stażu uprawniającego do przyznania świadczenia przedemerytalnego, bowiem na terenie Polski wykazał bezspornie 30 lat, 9 miesięcy i 19 dni takich okresów. Równocześnie do okresów tych nie można zaliczyć zatrudnienia wykonywanego za granicą, mimo iż wykonywane było w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Wprawdzie art. 6 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004r. z dnia 29 kwietnia 2014r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego wskazuje, iż o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, której ustawodawstwo uzależnia:

- nabycie, zachowanie, przysługiwanie lub odzyskanie prawa do świadczeń,
 - objęcie przez ustawodawstwo, lub
 - dostęp do lub zwolnienie z ubezpieczenia obowiązkowego, fakultatywnego kontynuowanego lub dobrowolnego,
- od spełnienia okresów ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania, bierze pod uwagę w niezbędnym zakresie okresy ubezpieczenia, zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania spełnione na podstawie ustawodawstwa każdego innego Państwa Członkowskiego, tak jakby były to okresy spełnione na podstawie stosowanego przez nie ustawodawstwa.

Niezależnie jednak od powyższego rozporządzenie to w art. 66, który jest przepisem szczególnym, wskazuje jednoznacznie, że w przypadkach, w których stosujące się ustawodawstwo uzależnia prawo do świadczeń przedemerytalnych od spełnienia okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek, nie mają zastosowania przepisy art. 6.

Tym samym na mocy tego przepisu nie można uwzględnić, na prawo do świadczenia przedemerytalnego, okresu zatrudnienia odwołującego w firmie (...) w H.-S. od 30 maja 2005r. do 22 kwietnia 2014r.

Podobnie zresztą nie można uznać, że do zakończenia tego zatrudnienia doszło w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która obowiązuje przecież jedynie na terytorium RP i nie odnosi się do umów o pracę zawieranych za granicą u zagranicznych pracodawców.

Z tych samych przyczyn, również okresu pobierania przez odwołującego zasiłku dla bezrobotnych na terenie RFN z właściwej instytucji tego państwa nie można uznać za spełnienie warunku pobierania przez co najmniej 6 miesięcy zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia.

Niezależnie od powyższego Sąd miał też na uwadze, że niewątpliwie, ubezpieczony prowadził nieprzerwanie pozarolniczą działalność gospodarczą przez okres nie krótszy niż 24 miesiące, a nadto posiada ponad 25 letni okres składkowy

i nieskładkowy. Pomijając jednak fakt braku okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, a także przesłanki ogłoszenia upadłości prowadzonej działalności gospodarczej, czego wymaga art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych, ubezpieczony w chwili zakończenia tej działalności ukończył jedynie nieco ponad 46 lat. Tym samym nie spełnił on również innej przesłanki koniecznej do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego, o której mowa w art. 2, ust. 1, pkt 3, mianowicie do momentu likwidacji prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej nie ukończył wieku 61 lat.

Reasumując, postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało w sposób jednoznaczny, że odwołujący nie spełnia wszystkich przesłanek niezbędnych do przyznania mu świadczenia przedemerytalnego.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji i oddalił odwołanie.

(-) SSO Teresa Kalinka